מ ד מיי׳ שם פי״ח הלכה ח:

שימה מקובצת

ה. 16) שיפגל בשתיהו אלא אימא ו) תיבות דפיגל בירך ימין . פיגל בירך שמאל נמחק: ו) והתנן. [שם דף מב ע"ב]: ם. מו פיגל בזו בלא: מו משתיהז היכי מצטרפי: י] בשתיהן דמשמע דקאי אחלות: דמשמע דקאי אחלות: ים בשניקן, וקאי אוחוז:

ים בשניקן, וקאי אכבשים

ואפילו כו': יכן נמי עבודת

לבונה: יכן ואמרי דכיון:

יד] דמפגלין בחצי:

מון דמפגלין בחצי: י ז] מדקאמר הכא עד : בשניהן הס"ד והשאר נמחק יס) הפרכת ולהקטיר הקטרת : יט) כרת דדם: כו שהקומץ אימורי בהמהי שדם הוא אימורי בהמהי שדם הוא המתירן: ל6] המתיר כמצותו תריץ: ל5] ברובו. עיין תוספות (זבחים דף מב ע״ב) וקשה דאמרינן בפרק ב״ש פיגול שהעלוהו על גבי מזבח פקע פיגולו ממנו לענין דאם ירדו יעלו וא״כ בלא שלמים נמי ידעינן דאין בהז פיגול ואמר ר"י בהן פיגול ואמר ר"י בהן פיגול שפיר למגמר משלמים דס"ד אמינא מיד וטמא עד שיקרב הקומץ ועל . הקומץ הוא חייב בנותר וטמא מיד שנתקדש בכלי יאי בדתנז במעילה (פ"ב) ואי לאו דגמרינן משלמים הוה אמינא דמשום פיגול נמי אמינא דמשום פיגול נמי
יתחייב מיד שנתקדש בכלי
להכי אצטריך למגמר דאין
הקומץ חייב כרת משום
פיגול כלל. מהר"פ: גנ) ע"
תוס' (זבחים מ"ב ע"ב): כד] משנה דבתר והדם קתני: כה] בפני עצמן. גליון ולא נהירא דהא לקמן לא מצי לאשכוחי סיועא למילתא דרבא לא ממשנה ולא מברייתא ואי גרסינן ליה

המקין (גיטין נד: ושם) כה"ג ביוה"כ יוכיח דכי אמר פיגול

מהימן לאו דוקא אלא פסול וכי האי גוונא בפ"ק דובחים (דף יד. ושם) זכח דלא מהני להו לירצות D: רבי היא. ור' יוסי לא איירי בהו ולא יי מגמרא ר"ש מכשר בהילוך דאמר ר"ש בן לקיש מודה ר"ש בהולכת

חטאות הפנימיות כו' ופריך והאמר ר"ש כל שאינו על מזבח החיצון כו" ומשני מודה היה ר"ש לפסול מק"ו כו': הקומץ והלבונה. הקשה נקונט׳ פשיטא דהומן לא מיחייב

עליה כרת משום פיגול דהא אי אכיל מיניה פקע ליה פיגוליה שהרי לא קרב המתיר ותירך כגון שהולת האור ברובו כב] דחשיב כמאן דקרב כדאמר לקמן (דף כו:) מאימתי מתיר שיריים באכילה משהולת האור ברובו וחשה לפי׳ דאי הולת האור ברובו פקע פיגול ממנו ואפי׳ פלגיה מחים אארעא ופלגא אסקי׳ למערכה ומשלה בו האור מסקינן ליה לכתחלה כדאמר בסוף פרק ב"ש בג] (זבחים דף מג:) (): והלבונה. נפרק ב"ש (גם זה

מפרש משום (.DF דאין להם מתירין לאדם ולא למזבח וא"ת והרי קומץ מתירה ואע"פ שיכול להקטירה קודם קומץ כדמוכח לעיל (דף יג:) קודם הקמילה מיהא אין לההטירה וי"ל דמ"מ לא הויא לבונה דומיא דשלמים דלבונה היא גופה מתיר שמתרת שירים באכילה ועיקר פיגול ילפינן משלמים ואע"ג דשייך פיגול באימורים מי דכמה דלא מקטרי אימורים כהנים בשר לא מצו אכלי מ״מ לא חשיבי מתיר כיון דאם נטמאו או נאבדו שרי בשר באכילה ועי"ל דלבונה אין לה מתיר בעבודת מזבח ולא הויא דומיה דשלמים שעבודת מזבח מתירן כגון זריקת דס 0: מנחת נסכים. בפ' ב"ש (ג"ו שם.) פי' הקונטרם דלא גרס מנחת נסכים משום דפליגי בה בסיפא דהך משנה בד] ס) (דבשר והדם) קתני והנסכים הבאים בפני עלמן דברי ר"מ וחכ"א אף בבאין עם הבהמה ובפני עלמן דקאמר היינו בין במתנדב נסכים כדאמרינן מתנדב אדם מנחת נסכים בכל יום בין בבאין עם הבהמה כגון שהביא זבחו היום ונסכיו מכאן עד י' ימים ומיהו יש ליישב הגירסה דמנחת נסכים מיירי במתנדב מנחת נסכים בכל יום ונסכין הבאין בה] בפני עלמו מיירי במביא זבחו היום ונסכיו מכחן עד י' ימים אבל קשה שלא היה לו להפסיק בדם והכי ה"ל למיתני והדם ומנחת נסכים ונסכים הבאין בפני עלמן ושמא איידי

מיפגלי

ללא אי אמרס. גבי יריכות דמחד גופא אתו תרי גופי נינהו ואם בינה בברבר הנעשה בפנים הא פיגה. הא דא"ר יוסי גופיה כפרק פיגל ה] זו בלא זו לא נתפגלה זו גבי חלות כי ערבן לאכול כזית משתיהן ם] מי מילטרפי מי מהניא עירוב מחשבתו למיהוי חד גופא טפי מחיבור מקשי לרב הונא: לאכול חלי זים

מחלה זו. למחר: שוה כשר. להקטיר

אימוריו ולאכול בשר דהא לא חישב

אלא חצי אכילה בחצי מתיר: אבל אמר

כזית משתיהן. דערבן לחלות במחשבתו

ואמר בכל אחד ואחד מן הכבשים

הריני שוחט ע"מ לאכול כזית משתיהן

ולמחרו מנטרפי: **ורבי אליבא דמאו.**

חמרה להא מתניתין דקתני לעיל [יג:]

לעולם אינו חייב עד שיפגל בשתיהן

בכזית בשתיהן אין באחד מהן לא:

אלא אליבא דרבי יומי. אמרה והמני

דמלטרפות החלות: והדרא קושיין

לדוכתה. דאי אמרת בשלמא יריכות

חד גופא הוא כו' כדאמרינן לעיל

(דף יג:): לעולם אליבא דרכנן.

ודקשיה לך הפי׳ בחחת מהן נמי לה

מימא בשתיהן ין דהא ודאי אפילו

בחחת מהן נמי: אלא אימא עד שיפגל

בשניהם. יא] הכבשים ואפילו בכזית

דשחט ב' כבשים ע"מ לאכול כזית

מחלה אחם או מב' חלום אבל אם

חישב בכבש אחד לאכול כזית אחד

מן החלות ובשחיטת האחר לא חישב

לא הוי פיגול דאין מפגלין בעבודת

חלי מתיר: ולאפוקי מדר"מ דאמר.

בסוף מתני׳ו) מפגלין בעבודת חלי

מתיר דקתני שחט אחד מן הכבשים

לאכול שתי חלות למחר ר"מ אומר

פיגול וחייבין עליו כרת. וחי קשיח

הקומך את המנחה אמאי פוסל

במחשבתו הא עבודת חלי מתיר הוא

דהאיכא נמי יב] לבונה תריך בקמילה

ודאי עבודה שלימה היא דהא ליכא

קמינה בלבונה תדע דהא בהקטרת קומן אם חישב לאכול שירים למחר

פליגי רבנן ואמרי יג] כיון דאיכא נמי

הקטרת לבונה לא חשיבא הקטרת

קומץ לפגל דקתני מתניתין פיגל

בהקטרת קומץ ולא בלבונה כו' (דף

טה.) וחכ"א אין פיגול עד שיפגל בכל

המתיר. ואי קשיא הא אוקימנא בריש

פירקין (לעיל יג.) לכ"ע יד! מפגלין בחלי

מתיר דקתני הקומץ ע"מ להקטיר קומלה למחר מודה ר' יוסי כו' והרי לא

חישב אלא על חצי מתיר על הקטרת

הומד לאו פירכא היא דלא דמי להאי

דהכא דהתם חישב על חלי מתיר בשעת

עבודה שלימה והאי חישב בשעת

אלא אי אמרת תרי גופי נינהו מי מיצמרפי הא מני רבי היא דתניא "השוחם את הכבש לאכול חצי זית מחלה זו וכן חבירו לאכול חצי זית מחלה זו יירבי אומר אומר אני שזה כשר מעמא דאמר חצי חצי אבל אמר כזית משתיהן מצמרף ורבי אליבא דמאן אי אליבא דרבנן אפי' באחת מהן נמי (6) אי אליבא דר' יוםי הדרא קושיין לדוכתיה לעולם אליבא דרבנן ולא תימא עד שיפגל בשתיהן אלא 🌣 [אימא עד שיפגל] בשניהן ואפילו באחת מהן ולאפוקי מדר' מאיר י דאמר מפגלין בחצי מתיר קמ"ל דלא אי הכי מאי לעולם אי אמרת בשלמא בשתיהן ובשניהן ורבי יוסי היא ולאפוקי מדר"מ ומדרבגן קאתי היינו דקאמר לעולם אלא אי אמרת רבנן ולאפוקי מדר"מ כן מאי לעולם ועוד הא אמר רב אשי ת"ש יחרבי יו אומר משום רבי יוםי יז יפיגל בדבר הנעשה בחוץ פיגל יבדבר הנעשה בפנים לא פיגל כיצד היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחם ע"מ להזות מדמו למחר לא פיגל שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים היה עומד בפנים ואמר הריני מזה ע"מ להקמיר אימורין למחר ולשפוך שיריים למחר לא פיגל שמחשבה בפנים בדבר הנעשה בחוץ היה עומד בחוץ ואמר הריני שוחט ע"מ לשפוך שיריים למחר ולהקטיר אימורין למחר פיגל שמחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ לשפוך שיריים לאיפגולי מאי אילימא לאיפגולי דם דם מי מיפגל והתגן יאלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת נסכים ומנחת כהן משיח והדם אלא פשימא לאפגולי בשר השתא ומה התם דלא חשיב ביה בבשר גופיה א"ר יוםי מיפגל הכא דחשיב ביה 🕫 בזבח גופיה לא כ"ש וו דפיגל בירך ימין פיגל בירך שמאל ועוד האמר רבינא תא שמע הקומץ את המנחה לאכול שיריה או להקטיר קומצה למחר מודה רבי יוםי בזו שפיגל וחייבין עליו כרת להקמיר קומצה לאיפגולי מאי אילימא לאיפגולי קומץ קומץ מי מיפגל והתגן יו אלו דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ כו' אלא פשיטא לאיפגולי שיריים השתא

מב:, ו) להצטרף הס״ד. צ״ק, ולקמן טז. ע"ש],
 מ) ומדקאמר הכא ובשמיהן ל) ינתקמות הסכם ובענייםן דמשמע אף בשמיהן הס"ד. נ"ק, ע) נ"ק מ"ז, י) אהרן הס"ד אח"ר מ"ה להזות כו" הפרוכת הספיד מחייכ חיים להקטיר למנורין דהקטרח אימורין כוי לנייל. ז'יק, **כ**) גבי ר"ש. ז'יק, **ל**) [ועי' חוס' כריתות יד. ד"ה פקע ודתוס' זבחים מב: ד"ה הקומץ], מ) וכמה. ל"ק, ג) וע"ע תוספות זבחים מג. ד"ה והלבונה. ב) ל"ה מ"ז וכל"ל

הגהות הב"ח

(מ) גב' כלחת מהן נמי אלא לליכל דר' יוסי: (ב) רש"י ד"ה מאי לעולם לעולם משמע:

מוסף רש"י

י פיגל בדבר הנעשה בהן בחוץ. הענודה שהיה עונד נתחשנה והאמילה שחישנ נתחשנה והאמילה במחשבה והחסיכה שחישב עליה אם מעשה עזרה הם פיגל, ואם מעשה היכל הם לא פיגל ולקמן יליף טעמא מקראי, הריגי שוחט. שחיטתה בעזרה הוא וכל חוץ דהכא עורה היא דמו למחר. המ חישב על אכילת מזבח של פנים הריגי מזה. על הפרכת או על מובח הפנימי שזו היא זריקתן המפגלת על מגת לשפוך שיריים. שהכי זו אכילת מובח החיצון דמהניא ביה מחשבה לא כשעת עכולת פנים חבחים מד:). אלו דברים שאין חייבין עליהם. כרח באכילתן משום פיגול במכינתן משום פיגול הקומץ. אם קמץ לאכול שיריים למחר ונחפגלה המנחה אין האוכל את שיריים נמחר ומפפגלה המנחה אין האוכל את הקומך בכרח שאין הפיגול חל אלא על דבר שיש לו מחירין אחרים והקומך אין אחר מחירו כי הוא ממיר את המנחה וכן לבונה וכן כולם נקמלת הלכך . ומנחת ממירה. שמקריב בכל יום מחליתה בבקר ומחליתה בערב (ויקרא 1) והדם. הוא המתיר

חלי עבודה כגון שחיטת אחד מן ומה התם דלא חשיב בהו בשיריים גופיה דתנא מנחת כהנים ומנחת כהן הכבשים: מין (כ) לעולם. משמע דמפיק מיפגלי משיח תנא מיד מנחת נסכים: ממילתא טובא: ורבי יוסי היא. דאמר במתניתין בשתיהן אין אבל באחת ביו לא מפגלה חבירתה: **ולאפוקי מדר"מ**. דאמר מפגלין בעבודת חלי מחיר יימדקאמר הכא ייו ובשניהן היינו דקאמר ולעולם דמשמע אפילו פיגל אף בשתיהן: **ולאפוקי נמי מדרכנן.** דאמרי במתניתין פיגל באחת נתפגלה חבירתה ^{בט}ומדקתני הכא ובשתיהן) היינו דקאמר לעולם דמשמע לעולם אפי׳ פיגל בשניהן אין פיגול עד שיפגל אף בשמיהן: פיגל בדבר הנששה בחוץ כו'. גבי פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים כתיבי בתורת כהנים [ני סוף פרק יג] בפרשת פיגול בלו את אהרן" להזות מדמו על הפרוכת יה] הקטרת אימורין על מובח החילון: לשפוך שירים. שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מובח החינון: לאיפגולי מאי. מה יאכל מאותו פר שיחחייב כרת משום פיגול: לאיפגולי דם. כלומר דהאי דקתני פיגל בדם קאמר שאם יאכל מן הדם בשוגג יתחייב ב' חטאות אחת משום כרת ישן דם ואחת משום כרת דפיגול: הקומץ והלבונה. דמנחת ישראל והקטרת כו׳ דכל הנך אין להם מתירין שהם מתירין אחרים וקיימא לן (לקמן דף א.) דאין פיגול אלא בדבר שיש לו מחירין או לאדם כגון שירי מנחה שהקומץ ב] מחירן או למובח כגון אימורי בהמה שדם מחירן ליקרב דגמרינן משלמים דכחיב בהו עיקר פיגול מה שלמים דבר שיש מחירין לאדם ולמובח שוריקת דם מחיר האימורין ליקרב והבשר הצמרים הפנינים הפנינים ביינול פיינול מה של של של מנונים לבל שיש מנונים להלול אף כל דבר שיש לו ממירין או לאדם או למובח לאפוקי הנך דאין אחר ממירן. ואי קשיא פשיטא דקומך לא מיחייבי לאכל אף כל דבר שיש לו ממירין או לאדם או למובח לאפוקי הנך דאין אחר מתירן. ואי קשיא פשיטא דקומך לא מיחייבי במאן עליה כרת משום פיגול דהא כי אכיל מיניה פקע ליה פיגוליה שהכי לא קרב הממיר ביין מריך כגון שהולת האור ברובו דאה חשיב כמאן דקרב כדאמרינן לקמן (דף כו:) קומך מאיממי ממיר שיריים באכילה משהולת האור ברובו דלא חשיב כבשר אלא כשירי הדם: